

Granat, drzewo i owoc

Ojczyzną granatu jest ziemia Kanaan. W starożytności, ze względu na bogactwo nasion, drzewo granatu było symbolem pełni życia i płodności. Było atrybutem greckich i orientalnych bóstw wegetacji. Symboliczne przedstawienia podkreślają żywą czerwień tego jabłka. Sprawiała ona, że owoc ten był symbolem płomiennej miłości oraz znakiem krwi i śmierci. Sprzeczność tę można rozwiązać, gdy weźmie się pod uwagę fakt, że w mitologii śmierć jest warunkiem powstania nowego życia, a krew – zrodzenia nowego życia. W Palestynie jabłko granatu jest jednym ze wspanialszych owoców i często wspomina się o nim w Starym Testamencie. Sześciokrotnie jabłka granatu wymienia się w Pieśni nad Pieśniami, gdzie symbolizują miłość Oblubienicy i jej wewnętrzne piękno. Owoce ten zdobi szatę arcykapłana. Dla Izraelitów granat oznaczał błogosławieństwo, które Bóg przyobiecał za dochowanie wierności Prawu. Według Ojców Kościoła owoce te są znakiem Kościoła, który jaśnieje czerwiecią przez cierpienie Chrystusa i męczenników. Niektórzy interpretują te jabłka z ascetycznego punktu widzenia: jak granat kryje swe skarby w niejadalnej skorupie, tak w doskonałym chrześcijaństwie ukryta jest jego wewnętrzna piękność. Święty Ambroży widział w granacie obraz różnorodnego sensu słowa Bożego znajdującego się w Piśmie Świętym. W sztuce chrześcijańskiej owoce te pojawiają się na mozaikach podłogowych, tkaninach, wśród roślin symbolizujących raj. Jabłko granatu z pękniętą skorupą, przez którą widać ziarenka, jest emblematem zakonu bonifratrów. Oznacza on miłość, otwierającą i oddającą się bliźniemu.